

stěžovatelů, o které jde, nebylo dosažení vyšší mzdy, nebo lepších podmínek pracovních; bylo jím zjednáno toliko přípravy, vhodné k případnému pozdějšímu domáhání se takovýchto výhod. Zákonem ohroženému vymáhání oněch nároků, v dosavadních pracovních smlouvách neodůvodněných, lze vymáhání uznání dělnické organizace postavit na roveň tím méně, že § 114 ústavní listiny výslovně zaručuje právo spolčovací k ochraně a podpoře pracovních a hospodářských poměrů. Úmluva, o jakou v tomto případě jde, nespadá proto pod ustanovení §u 2 koal. zák. Podřaděním činů, směřujících k rozšíření a nucenému provedení této úmluvy — třebaže bezprávnými prostředky — pod ustanovení §u 3. koaličního zákona porušen byl zákon v tomto ustanovení, takže výroky naříkaného rozsudku jsou zmatečnými.

Než přes to musí se stížnost minouti s výsledkem. Skutková podstata §u 3 koaličního zákona (jakož i §u 1 zákona o útisku) ustupuje dle výslovného nařízení zákona před skutkovými podstatami jiných deliktů, přísněji trestných. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaní stloukli holemi dělníky Gustava P-a, Adolfa S-a a Arnošta K-a, takže tito utrpěli poranění v lékařských vysvědčeních označená a že tak jednali v úmyslu, by způsobili nucené provedení úmluvy osob pracujících . . . s p o l e č n ý m z a s t a v e n í m p r á c e. Zjištěný tím úmysl, vynutiti na oněch dělnících zastavení práce, rovná se úmyslu, v §u 98 a) tr. zák. předpokládanému, přinutiti osobu, na jejíž vůli činí se nátlak, k nějakému opomenutí. Ztýrání člověka holí tou měrou, až mu z toho vzejde poranění na těle, převyšuje z daleka onu intenzitu nátlaku, již naznačuje koaliční zákon čís. 43/1870 ř. zák. slovy »prostředky ustrašovací nebo násilí«, pokud se týče zákon o útisku čís. 309/21 sb. z. a n. slovy »zle naloží nebo mu způsobí újmu na těle« a dlužno takový vážný útok na tělesnou bezpečnost a zdraví jiného považovati za výkon skutečného násilí ve smyslu §u 98 tr. zák. Napadeným rozsudkem zjištěné jednání stěžovatelů naplňuje takto veškeré známky zločinu vydírání podle §u 98 a) tr. zák. a nemohou si obžalovaní stěžovati do toho, že bylo jejich jednání — arciť nesprávným použitím zákona — podřaděno pod mírnější ustanovení trestní, než k němuž se vztahuje.

Čís. 1471.

Jde o věc omylem došlou, prisvojil-li si kdo věc, již druhý na zvolání jeho odhodil.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1924, Kr I 776/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 18. dubna 1922, pokud jím byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin krádeže dle §§ů 171, 173, 174 II. a), c), 176 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvě stolice, by ji znovu pojednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudkový výrok pouze potud, pokud jím zjištěné jednání obžalovaných nebylo podřaděno aspoň skutkové podstatě zločinu podvodu dle §§ů 197, 200, 201 c) tr. zák. Dle rozsudkového zjištění viděli obžalovaní jednou začátkem září 1921 nedaleko Š-a, když se v noci z L-e domů vraceli, před sebou dva muže, kteří něco nesli, pokud se týče na vozičku vezli; na zvolání obžalovaných odhodili oni muži břímě a prchli, načež obžalovaní našli 4 svazky skla, které ukryli za keře a následujícího dne se pomocí Petra M-a pokusili prodati, což se jim jen z části podařilo. Rozsudkovým výrokem byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro zločin krádeže, dle rozhodovacích důvodů neshledal však nalézací soud ve zjištěném jejich jednání ani skutkové podstaty podílnictví na krádeži, ani přestupku dle §§ů 476, 477 tr. zák., nepodřadil je však ani skutkové podstatě zločinu podvodu dle §§ů 197, 200, 201 c) tr. zák., jak byl navrhl ve svém konečném návrhu zástupce veřejné obžaloby. Dle názoru nalézacího soudu nelze mluvit o věci ztracené a o nálezu věci vzhledem k tomu, že se oni neznámí mužové, ať již byli držiteli poctivými či nepoctivými, držení věci ať z té neb oné pohnutky vědomě a dobrovolně zbavili. V podstatě z těchto důvodů nejde prý však ani o věc, obžalovaným omylem došlo, ježto neznámí muži zbavili prý se skla a přenechali je osobám, za nimi jdoucím, na zvolání obžalovaných dobrovolně, buď ze strachu před vyzrazením, nebo před přepadením, nebo z nějaké jiné pohnutky, která se zjistiti nedá; nelze prý tudíž říci, že se obžalovaní dostali v držbu skla následkem omylu, který se přihodil neznámým; tomu jest dle rozhodovacích důvodů tak pouze tehdy, dostane-li se někdo následkem omylu, sběhnuvšího se u posavadního držitele v příčině osoby budoucího držitele, v držení věci, na niž nemá nároků. Zmateční stížností státního zastupitelství, dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění. Nelze jí sice přisvědčiti, pokud, poukazujíc jednak na ustanovení Šu 395 obč. zák., jednak na obecnou mluvu, která prý rozšiřuje pojem nálezu i na případy odhalení předmětu majetkové hodnoty za takových okolností, jaké zjišťuje rozsudek, dovozuje, že i v tomto případě šlo o věc nalezenou ve smyslu Šu 201 c) tr. zák. Věc je ztracena a může tudíž býti předmětem nálezu dle právě citovaného zákonného ustanovení jen tehdy, není-li jejímu poslednímu vlastníku známo místo, kde se věc nachází, nebo stalo-li se mu místo to trvale nepřístupným. Skutková zjištění rozsudku však neodůvodňují závěru, že oněm neznámým mužům, kteří by jako osoby, sklo ztratili, jedině v úvahu přijíti mohli, bylo místo, kde se sklo po jeho odhození nacházelo, neznámým, nebo se jim stalo trvale nepřístupným. V právu jest naproti tomu zmateční stížnost, pokud, připouštějíc možnost, že onomu jejímu právnímu hledisku přisvědčeno nebude, namítá v dalším, že jde v tomto případě o věci, obžalovaným omylem došlé. Stížnost dovozuje případně, že rozsudek k závěru, že se oni neznámí muži držení věci zbavili dobrovolně, dospívá nesprávně a v rozporu se svým vlastním zjištěním, dle něhož učinili tak, totiž odhodili břímě a prchli, na zvolání obžalovaných. Rozsudek nezjišťuje, v čem ono zvolání spočí-

valo, počítá však v oné části rozhodovacích důvodů, v níž se obírá otázkou, zda zakládá jednání obžalovaných skutkovou podstatu podílnictví na krádeži, s dvojí možností: buď, že se oni neznámí muži — byli-li nepoctivými držiteli — zbavili skla ze strachu před odhalením, nebo, že, byli-li držiteli poctivými, předvíдали nepřátelský útok, přepadení, a že proto sklo nechali ležeti a prchli. Zmateční stížnost zdůrazňuje případně, že, kdyby byli oni muži znali záměry a osoby obžalovaných, by břímě nebyli odhodili a je nechali obžalovaným na pospas. Z rozsudkových zjištění nevychází na jevo, že obžalovaní zamýšleli svým zvoláním přispěti k odhalení krádeže, neb oněch neznámých mužů, zjištění, dle něhož sklo za keře ukryli a se následujícího dne pokusili je prodati, nasvědčuje pravému opaku. Rozsudek však nezjišťuje ani, že se obžalovaní strojili, ony muže přepadnouti, podniknouti na ně nepřátelský útok. Zmateční stížnost usuzuje proto správně, že, ať již oni neznámí muži sklo na zvolání obžalovaných odhodili, nebo, jak se praví v rozsudku, se jeho držení zbavili a uprchli, ze strachu před odhalením, nebo před přepadením, nebo z kterékoli jiné pohnutky, nečinili tak dobrovolně, nýbrž v omylu, následkem něhož sklo došlo obžalovaným. To ostatně naznačuje i sám rozsudek tím, když se v jeho rozhodovacích důvodech praví, že ono zbavení se skla a přenechání jeho osobám, jdoucím za oněmi neznámými muži, bylo přivedeno ze strachu, nebo z některé jiné pohnutky; rozsudek proto neprávem označuje způsob, jímž se mužové ti zachovali, jako jednání dobrovolné a mylně zdá se nalézací soud ve sklu jimi odhozeném spatřovati věc jimi opuštěnou.

Čís. 1472.

Legie jsou samostatnou částí československé armády.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1924, Kr II 194/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 7. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 305 tr. zák. a přestupkem dle §u 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák., a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Rozsudkový výrok, jímž obžalovaný uznán byl vinným přestupkem dle §u 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. na rok 1863, spáchaným na ruských legionářích jako samostatném (zvláštním) oddělení československého vojska, napadá zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., námitkou, že legionáři ani dnes netvoří, aniž kdy tvořili samostatnou část československého vojska a že po návratu z ciziny a demobilisací legií a po rozdělení legionářů na jednotlivé československé pluky legie jako pojem pouze historický patří minulosti tak, že urážku legií, pokud se